

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50
Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 20 Αὐγούστου 1911

Ἔτος 33^{ον}.—Ἀριθ. 38

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Ὁ Ὀλὴν τὴν νύκτα τὸ ἀερόπλοιοι τοῦ ἱατροῦ Οὐί-
ξων μὲ τοὺς τρεῖς ἐπιβάτας του ἐξηκολού-
θησε τὴν ἀνυβέροντην πτήσιν του. Τὴν πρω-
ΐαν ὑπολογίζον, ὅτι πρέπει νὰ περμακρύνῃ
ἀπὸ τὸ Σικάγον 237—238 χιλιο-
μετρα καὶ ὅτι ἀφοῦ ἡ διεύθυνσις
τοῦ ἥτοι διαρκῶς βορειοανατολική,
θὰ εὐρίσκειτο τώρα πλησίον τῆς λί-
μνης Ἑρίας καὶ θὰ διήρχετο μετ'
ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ Νιαγάρα. — Νυ-
γμιοὶ πένης κάμνον τὸν Νικόλαν
Καρακὰ καὶ τοὺς συνοδόφους του
νὰ ἐρευνήσουν ὅλον τὸ ἀερόπλοιοι,
μήπως εἴρουν τίποτε νὰ φάγουν.
Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκουν παρὰ μισὴν
πλάκαν τσοκολάτας, λησμονημένην
εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὑπηρέτου.

Τὸ ὑπόλειμμα αὐτό, διαιρε-
θὲν εἰς τρία, ἐξαφανίζεται ἁμέ-
σως. Ὅπως δὴ ποτε, ὅσον ὀλίγον
καὶ ἂν εἴνε, ἀρκεῖ διὰ νὰ κατα-
παύσῃ τοὺς ἀσθενεῖς ἀκόμη νυγ-
μοὺς τῶν τριῶν ἐκείνων στομά-
χων.

Τὸ μεσημέρι, διὰ νὰ ξεγελά-
σουν τὴν πεινᾶν των, ἡ ὁποία
καὶ πάλιν γίνεται αἰσθητή, οἱ
δύο Ἀμερικανοὶ καπνίζουν ἀλ-
λεπάλληλα σιγαρέττα.

Ὁ Ἑλλήν ὅμως, ὁ ὁποῖος
δὲν καπνίζει ποτὲ νησιτικός, ἀρ-
γεῖται εἰς τὸ νὰ σφίξῃ περισσό-
τερον τὸν ζωστήρα του. (*)

Μετὰ τὴν πεινᾶν, ἡ δίψα.

Ἀλλ' ὅσον ὁ ἥλιος ἀναβαίνει πρὸς τὸ
ζενίθ, ὁ καύσων, ὅχι πολὺ αἰσθητὸς τὴν
πρωίαν, γίνεται ὁλονὲν ἰσχυρός.

Αὐτὸ ἐπιδεινώνει τὴν θέσιν των, διότι
εἰς τὴν πεινᾶν προστίθεται τώρα καὶ ἡ
δίψα, ἀκόμη βασανιστικωτέρα, ἀκόμη
πλέον ἀνυπόφορος.

Ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν κλινωσκεπα-
σμάτων, τῶν στρωμένων εἰς τὸ δῶμα,
ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς τέντας, ὁ Κύρος
Κούντ καὶ ὁ Νικόλας Καρακὰς προσπα-
θοῦν νὰ κοιμηθοῦν διὰ νὰ λησμονήσουν
ὀλίγον τὰ δεινὰ των.

Κάτω, εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου πι-
γερὰ εἶνε ἡ ζέστη, μὲ ὅλους τοὺς ὀλα-
νοϊκτοὺς ἀνεμιστήρας, ὁ πλοίαρχος Τζήν-
φον, ἐξηπλωμένος εἰς μίαν πολυθρόναν,

μηθῶν, σκώνεται διὰ νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν
πλοίαρχον καὶ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης αἰσθάνεται ὅτι ὁ
πυρετὸς τὸν καίει, ὅτι τὰ χεῖλη του εἶνε
φρυγμένα, ἀλλὰ δὲν φανερώναι τίποτε
καί, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἀναλαμ-
βάνει τὴν φύλαξιν εἰς τὸν θάλαμον.

Εἰς τὸ κατὰστροφωμα, ὅπου τὸν εὐρί-
σκει ὁ Χάρρυ Τζήνφον, ὁ μηχανικός
Κύρος Κούντ, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, δὲν
κάμνει οὔτε ἐν κίνημα καὶ δὲν
φαίνεται νὰ νηλεῖται διόλου τὴν
ἐλευσίαν τοῦ συντρόφου του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν
ἐξαπλώνεται ἐπὶ τοῦ κλινωσκε-
πάσματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀ-
φίσῃ ἐλεύθερον ὁ Ἑλλήν.

Τοποθετεῖ τὸ πτυκτὸν κάθι-
σμα (πλιάν), τὸ ὁποῖον εἶχεν
ἀναβάσῃ ἀπὸ τὸν θάλαμον, πλη-
σίον τοῦ κιγκλιδώματος, πρὸς
τὸ μέρος τῆς πρύμνης, καὶ κά-
θηται ἐκεῖ ζητῶν ὀλίγην δροσιά.

Ἀλλ' ὁ ἄηρ, ὁ ὁποῖος τὸν
κτυπᾷ εἰς τὸ πρόσωπον, εἶνε
θερμὸς, βαρὺς καὶ δὲν τὸν ἀνα-
κουφίζει διόλου.

Ὁ δὲ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ
τοὺς φλογίζῃ μὲ τὰς πυρίνας
τοῦ ἀκτίνης.

Φρικώδης δίψα τοῖς καίει τὸν
λαίμον, τοῖς ξηραίνει τὰ χεῖλη.

Τοῖς φαίνεται ὅτι ὁ χρόνος
ἐσταμάτησεν, ὅτι αἱ ὥραι δὲν
περνοῦν πλέον.

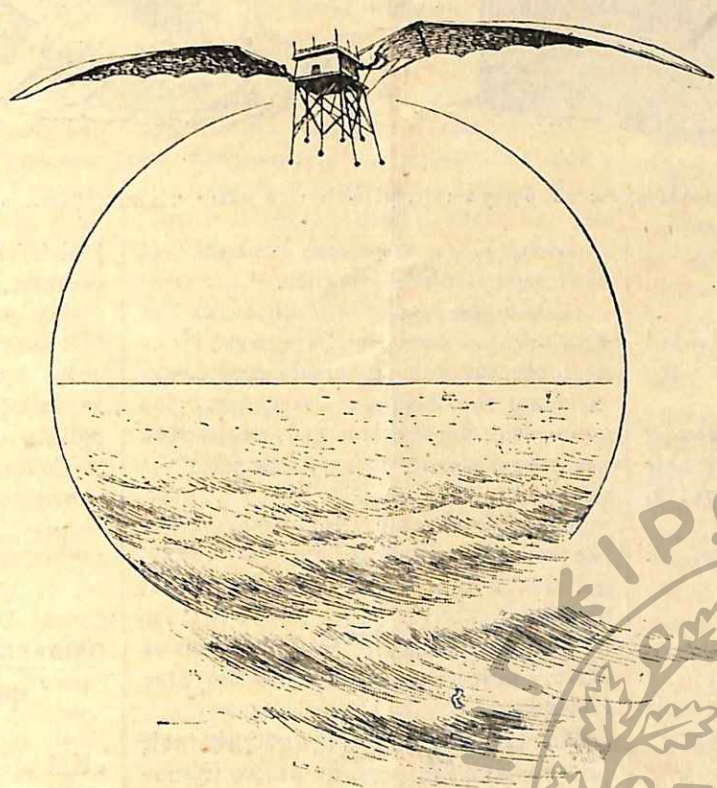
Ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, οἱ
δύο Ἀμερικανοὶ δὲν κάμνουν τὸ
ἐλάχιστον κίνημα.

Εἰς τὸν θάλαμον, ὁ Νικόλας
Καρακὰς βλέπει κινούμενα τὰ ἐμβόλια
τῆς μηχανῆς, ἐνθ' ἀπὸ τὰ ξηρὰ του
χεῖλη ἐξέρχονται ἀσυναίσθητως ὑπόκω-
φοι γογγυσμοί.

Μίαν στιγμὴν βγάζει τὸ ὥρολόγι του
καὶ κυττάζει τὴν ὥραν.

— Τρεῖς καὶ εἰκοσιπέντε, ψιθυρίζει.

Μετὰ μισὴν ὥραν περίπου, θὰ ἔλθῃ ἡ
σειρὰ τοῦ μηχανικοῦ νὰ τὸν ἀντικατα-

«Εὐρίσκοντο ἄνωθεν τοῦ ὠκεανοῦ...» (Σελ. 302, στ. β'.)

μισοκοιμᾶται, ἐπιβλέπων συγχρόνως τὴν
μηχανήν.

Τὸ ἀερόπλοιοι ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ
ἄνωθεν νεφῶν.

Ἵσως βρέχει εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς
τὰς χώρας, τὰς ὁποίας δὲν εἰσποροῦν
τὰ ἰδοῦν.

Περί τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημ-
ερίαν, ὁ Καρακὰς, μὴ δυνάμενος νὰ κοι-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 296.

στήση. Τι άργά, αλήθεια, που περνά ή ώρα!..

Έξαπλώνεται εις την πολυθρόναν του και περιμένει.

Του φαίνεται ότι ελόκληρον αιώνα εύ-
ρίσκεται εις τον θάλαμον εκείνον που
ομοιάζει με φουρνον.

Σηκώνεται, βηματίζει κατά μήκος και
κατά πλάτος και έξαφνα, καθώς περνά
από την θυρίδα που βγάζει εις το κατώ-
στρωμα, σταματά.

Μία λέξις, λέξις παράδοξος και μα-
γική εις τοιαύτην ώραν, φθάνει ευκρινώς
εις την ακοήν του:

— Νερό!

“Οχι, δεν παρήκουσε βέβαια!

Δεν εξακολουθεί τον περίπατόν του.
Με το βλέμμα προσηλωμένον επί της
θυρίδος, άνοι-
κτής άνωθεν
του, στέκεται
και περιμένει.

Περιμένει
και επί έν λε-
πτόν που του
φαίνεται χρό-
νος ελόκληρος,
δεν ακούει τί-
ποτε.

Είχε γίνη
λοιπόν παίγι-
ον παραισθη-
σεως;

“Οχι! Διότι
και πάλιν ή ιδία
μαγική λέξις ακούεται καθαρώτατα.

Αναγνωρίζει την φωνήν.

Είνε ή φωνή του πλοίαρχου.

— Νερό! φωνάζει. Νερό! Κύρε!
Μίστερ Καρακά! Έλ'ατε, έλ'ατε γρή-
γορα να ιδήτε νερό!

“Ο Έλλην, λησμονών την φύλαξιν
του κινητήρος, όρμ'α, αναβαίνει την κλί-
μακα και εις μίαν στιγμήν εύρίσκεται
εις το κατάστρωμα.

Συμμένει από το κιγκλιδωμα, οι
δύο Άμερικανοί κυττάζουν έξω.

Τρέχει γρήγορα πλησίον των.

— Νερό! Που είναι το; έρωτά με
άγωνίαν.

Τότε, με περιστροφικόν κίνημα της
χειρός, ο πλοίαρχος δείχνει την κάτω-
θέν του άπέραντον έκτασιν.

— Νά το! λέγει.

“Ο δέ Νικόλας Καρακάς, σκύπτων
και αυτός, βλέπει με άπερίγραπτον κα-
τάπληξιν και φρίκην, ότι τά σύνερα διε-
λύθησαν και ότι υπό τούς πόδας των,
όσον μακράν φθάνει ή θρασίς των, ά-
πλοῦται όχι πλέον ή άμερικανική γη,
αλλά ύγρά έκτασις άτέρμων.

— Η θάλασσα! κραυγάζει, ο Ώκεανός!

— Νερό! βρυχάται τότε ο πλοίαρ-
χος με κίνημα όργής· δεν ήθέλαμε νε-
ρό; Νά το!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΡΑΓΙΚΑΙ ΩΡΑΙ

“Ανωθεν του ‘Ατλαντικού.

Με ποίαν λοιπόν τρομεράν ταχύτητα
είχε ταξειδεύση το αερόπλιον του ια-
τρού Ουίξων, διά να εύρίσκεται τώρα ά-
νωθεν του Ώκεανού;

Μόλις παρήλθον δεκαοκτώ ώραι αφ' ής
έξεκίνησαν. Διά να διανύση τα 1600 χι-
λιόμετρα, τα όποια χωρίζουν το Σικά-
γον από την Νέαν Υόρκην, ο σιδηρό-
δρομος, τρέχων όγδόντα χιλιόμετρα την
ώραν, χρειάζεται τουλάχιστον είκοσιν
ώρας. Διά να εύρίσκωνται λοιπόν αυτήν
την στιγμήν άνωθεν της θάλασσης, πρέ-
πει να υποθέσωμεν, ότι έταξειδευσαν με
ταχύτητα ένατον ως ένατον δέκα μι-

νά σταματήσουν τότε την μηχανήν και
να έπιχειρήσουν κατάβασιν.

Υπό τούς όρους αυτούς, δεν έχουν
παρά δύο μόνον πιθανότητας να σωθούν
και ένενηνταοκτώ να χαθούν· διότι, και
επί τη υποθέσει ότι ή μηχανή δεν θα
έκαμνεν έκρηξιν, πάλιν το πιθανώτερον
ήτο ότι δεν θα έγλύτωναν από μίαν πτώ-
σιν, την όποιαν θα ήναγκάζοντο να κάμουν
έξ ύψους χιλίων διακοσίων ή χιλίων
πεντακοσίων πιδών.

“Αλλ' αν θάποθάνουν από την πείναν
και την δίψαν, ή αν θάποθάνουν κατ' άλ-
λον τρόπον, όλίγον τώρα τούς μέλει.
Τ'ό ζήτημα είναι, ότι δεν έιμπορεί να μεί-
νουν αιωνίως εις την φρικτήν και άγω-
νιώδη εκείνην έκκρεμότητα. Η θέσις των
θα μεταβληθ'η. Κάτι θα γίνη έπιτέλους!

“Ω! τι γρήγορα ύπακούουν όλοι στη
φωνή που έέρει να διατάξ'η! «Κάτω τα
δέντρα!» Πώς την ένοιωσαν όλοι αυ-
τή τη λέξι της σωτηρίας και πώς έ-
τρεξαν 'ς αυτό τον τόνο και 'ς αυτή
την φωνή, μ' έλπίδα στην καρδιά, όπου
τούς έστειλε! Οι κορμοί σκίζονται, οι
γίγαντες γέρνουν και σωριάζονται ένας
— ένας κατά γής και στο πέσιμό τους ά-
σφαλίζουν το πρόσωμα. Η πελώριος ρί-
ζες που το συγκλόνιζαν πριν, γίνονται
τώρα τόσοι πάσσαλοι που το στερεώνουν.
Και οι κορμοί που γκρεμίζονται, το χον-
δραίνουν περισσότερον.

“Η έλπίδες μας ξανάρχονται, ξανα-
γεννιέται το θάρρος. Ηλεκτρισμένο από
τούς δύο αυτούς ανθρώπους, που ήλεκτρί-
ζουν τώρα ο ένας τον άλλο και βρίσκον-
ται παντού, όλο εκείνο το πλήθος γίνε-
ται στράτευμα διαλεκτό. Σε δυό ώρες
τά χαλάσματα διορθώθηκαν και σε τρείς
ώρες δεύτερον πρόσωμα, ψηλό ένα μέτρο,
όπως ύψωθηκε πάνω στον ποταμοφράκτη. Και
όταν στο ήλιο θα σίεμα, εφθάσανε και οι
μηχανικοί του Δήμου, βρήκαν όλο το
πλήθος γύρω στους δύο σωτήρας του.

Με δάκρυα χαράς παραστέκονταν όλοι
στο όρατο σύμπλεγμα που σχημάτιζαν
πατέρας και γυός σφιχταγκλιασμένοι
και ένωμένοι πιά για πάντα, αφού ενώ-
θηκαν σε μιά στιγμή άγωνίας με το ίδιο
θάρρος, με την ίδια αυταπάρνησι και τον
ίδιον ήρωισμό.

Συμφωνούν τότε να έπιβλέπουν συγ-
χρόνως την θάλασσαν και την μηχανήν.

(“Επεται συνέχεια”)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ ΒΔΕΛΛΑ

«Και οι δυο δαγκάνουμε, αδελφή μου,
της Βδέλλας λεί το Φείδι κι' όμως
Οι άνθρωποι έσένα αποζητούν».

Μά έμένα, ακόμη από αντικρύ μου,
Τάχα γιατί, μόλις με ιδούνε,
Σάν νάν τους περιζώννει ο Τρόμος,
Φεύγουν; γιατί; — Γιατί, στοχάσου,
Πως το πικρό το δάγκαμά σου
Φριχτά με πόνους τούς φονεύει...

Μά το δικό μου τούς γατρεύει.»

(Le Bailly)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 294)

“Έξαφνα φωνή ζωηρή ακούεται ανάμε-
σά μας, φωνή προσταγής που μάς κάμνει
ν' ανατριχιάσουμε.

— “Αφίστε τα χαλάσματα, ξεφωνίζει ο
Μπαρμπα-Γιάννης, αφίστε το πρόσωμα.
“Ο γυός μου διατάζει.

Κοντοστεκόνται όλοι.

— Διαταγή του γυού μου, σ'ας λέγω.
Πάρτε τες άξινες σας, τες σκαπάνες σας
και στα δένδρα! “Ολα κάτω! “Ο γυός
μου το θέλει, φωνάζει με φωνή πιο βρον-
τερή.

“Ω, τί γρήγορα ύπακούουν όλοι στη
φωνή που έέρει να διατάξ'η! «Κάτω τα
δέντρα!» Πώς την ένοιωσαν όλοι αυ-
τή τη λέξι της σωτηρίας και πώς έ-
τρεξαν 'ς αυτό τον τόνο και 'ς αυτή
την φωνή, μ' έλπίδα στην καρδιά, όπου
τούς έστειλε! Οι κορμοί σκίζονται, οι
γίγαντες γέρνουν και σωριάζονται ένας
— ένας κατά γής και στο πέσιμό τους ά-
σφαλίζουν το πρόσωμα. Η πελώριος ρί-
ζες που το συγκλόνιζαν πριν, γίνονται
τώρα τόσοι πάσσαλοι που το στερεώνουν.
Και οι κορμοί που γκρεμίζονται, το χον-
δραίνουν περισσότερον.

“Η έλπίδες μας ξανάρχονται, ξανα-
γεννιέται το θάρρος. Ηλεκτρισμένο από
τούς δύο αυτούς ανθρώπους, που ήλεκτρί-
ζουν τώρα ο ένας τον άλλο και βρίσκον-
ται παντού, όλο εκείνο το πλήθος γίνε-
ται στράτευμα διαλεκτό. Σε δυό ώρες
τά χαλάσματα διορθώθηκαν και σε τρείς
ώρες δεύτερον πρόσωμα, ψηλό ένα μέτρο,
όπως ύψωθηκε πάνω στον ποταμοφράκτη. Και
όταν στο ήλιο θα σίεμα, εφθάσανε και οι
μηχανικοί του Δήμου, βρήκαν όλο το
πλήθος γύρω στους δύο σωτήρας του.

Με δάκρυα χαράς παραστέκονταν όλοι
στο όρατο σύμπλεγμα που σχημάτιζαν
πατέρας και γυός σφιχταγκλιασμένοι
και ένωμένοι πιά για πάντα, αφού ενώ-
θηκαν σε μιά στιγμή άγωνίας με το ίδιο
θάρρος, με την ίδια αυταπάρνησι και τον
ίδιον ήρωισμό.

Και όταν την άλλη μέρα ο Νομάρ-

χης, αφού είδε την έκθεσι των μηχανι-
κών, ήλθε στο χωριό να ‘παινήσ'η τούς
γενναίους έμπρός εις όλους, δεν ήταν
γενναίους έμπρός εις όλους, δεν ήταν
πιά ανάγκη να πάγω εγώ να γυρέψω τον
πατέρα. Μόνος του ο Παύλος τον πα-
ρουσίασε κι' έκραξε:

— Μή με συγχαρήτε, κύριε Νομάρχα!

Νά ο σωτήρας μας! 'ς αυτόν τα χρω-
στόμμε όλα! Τώρα νοιώθω το λάθος των
χωριανών και των μηχανικών, γιατί
παντού, 'ς όλη τη δουλειά, «είνε διαταγή
του γυού μου, ο γυός μου το θέλει»
ξεφώνιζε ο πατέρας μου. Στ' αλήθεια
όμως εκείνος πρόσταζε κι' εγώ υπήκουα.
Γιατί τα είχα χάσ'η ή εσύβνη μ' έμψ-

δένισε. Κι' εκείνος μάς έσωσε όλους
μας. “Αν λοιπόν, κύριε Νομάρχα, νο-
μίσετε πως κάτι έγινε αξιο να επαινεθ'η,
να διαλαλήσετε σ'ας παρακαλώ, τι έ-
καμε ο πατέρας μου. Αυτό θα μου είνε
ή μεγαλύτερη ανταμοιβή, ο καλύτερος
επαινος.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Λισαβεν από το γαλλικόν του Ε. Ιέγουνε

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΙΡΟΣ

“Αγαπητοί μου,

ΣΟΙ έδια-
βάσατε
την έπι-
στολήν
μου, εις
τας ‘Αθη-
νας, το
Σάββατον
με την φο-
βεράν και

τρομεράν εκείνην ζέστην, θά ένομίσατε
ότι κάτι έπαθα... “Αλλ' όχι, δεν έπαθα
τίποτε. “Αν τρελλάθηκε κάποιος, αυτός
είνε ο κύριος... Καίρος. Την Δευτέραν,
όταν σ'ας έγραφα την έπιστολήν μου, εί-
χαμε τον καιρόν που σ'ας περιέγραφα

εκεί και τον περίεργον εκείνον διχασμόν
του ήμερονυκτίου εις ήμέραν καλοκαι-
ρινήν και εις νύκτα χειμωνιάτικην. “Αλλ'
έξαφνα αι νύκτες μας έπαυσαν να είναι
δροσεράι και αι ήμέραι μας ήρχισαν να
γίνονται θερμοτέρας. Και από την Πέμ-
πτην έξέσπασε πλέον το μεγάλο κακό,
το όποϊον την Παρασκευήν, 12 Αυγού-
στου, έφθασεν εις το κατακόρυφον. Τι
ζέστη ήτο εκείνη, αγαπητοί μου! τί
φουρνος, τί καμίνι αι ‘Αθηναί! και τί
φλογερός άνεμος εκείνος που έφυσούσε,
λίθας, χαμφίνι σωστό!... Το θερμομέ-
τρον, μέσα εις τα δωμάτια, έφθασε τούς
39 βαθμούς. “Εξω υπό σκιάν, έδειχνε
41°. Και υπό τον ήλιον έπληθύνον εις
τούς 54°! Τόσον ζέστη ήμεραν—και
νύκτα,—ούτε οι γερνότεροι δεν ένθυ-
μούντο. Και δεν είχαν άδικον. Το ‘Α-
στεροσκοπεϊόν των ‘Αθηνών άνεκρίνωσεν
ότι, 60 τώρα χρόνια που γίνονται με-
τεωρολογικά παρατηρήσεις, πρώτην
φοράν έσημειώθη τόσον ύψηλή θερμο-
κρασία.

“Αλλά και το ‘Αστεροσκοπεϊόν των
Παρισίων μάς πληροφορεί, ότι από 170
έτων ή Ευρώπη δεν είδε τέτοιαν ζέ-
στην. “Ητο κάτι πρωτοφανές και παγ-
κόσμιον. “Ενα «θερμόν κύμα», όπως το
είπαν οι μετεωρολόγοι, έξεκίνησεν από
την ‘Αμερικήν, διέπλευσε τον Ώκεανόν,
έσάρωσε την ‘Αγγλίαν, έξεχύθη εις όλην
την δυτικήν Ευρώπην και κατέληξεν εις
την ‘Ελλάδα και την Ανατολήν. “Όταν

εδίδαζαν εις τας έφημερίδας, ότι εις το
Παρίσι και εις το Λονδίον, προ 10—
15 ήμερών, έκαμνε φοβερά ζέστη, πολ-
λοί έμπειροι έσυμπέραιναν ότι θά ήρχετο
μετ' όλίγον κι' έδώ. Και δεν ήπατήθη-
σαν. Το πρώτον εκείνο φαινόμενον ήτο
άπατηλόν και την παρήγορον δροσίαν
του διεδέχθη ή μεγαλύτερα λαύρα που
μάς έψησε ποτέ!...

Είνε περιττόν να σ'ας περιγράψω το
μαρτύριον που υπερέαμεν τας τρείς έ-
κείνας τρομεράς ήμέρας, Πέμπτην, Πα-
ρασκευήν και Σάββατον. Γνωρίζετε την
γλώσσαν του και οι έκτός των ‘Αθη-
νών, διότι το «θερμόν κύμα» δεν άφισε
τόπον άγύριστον. Και άλλου μέν το ή-
σθάνθησαν συγχρόνως με ήμ'ας, άλλου
δύο ήμέρας πριν, και άλλου δύο ήμέρας
αργότερα... Πολλοί έδώ έπαθον ήλία-
σιν, οι έργάται του ύπαιθρου ήναγκάστη-
σαν να διακόψουν τας εργασίας των, ή
ζωή έν γένει έμισοσταμάτησε και οι
«καλομαθημένοι» είδαν και έπαθαν διά
να εύρουν όλίγην δροσίαν, όλίγην ανα-
ψυχήν. “Αλλ' όπου και αν έπήγαμε κα-
νείς, ή λαύρα ήτο λαύρα, και αν δεν μάς
έλυπετο ο Θεός, να δροσίση όλίγον
την τρίτην ήμέραν, αμφιβαλλω αν θα ή-
μουν εις θέσιν να σ'ας γράψω σήμερα
έπιστολήν...

Τ'ό έτος αυτό ήτο πραγματικώς έκ-
τακτον. Και τον χειμώνα έγνωρίσαμεν
ψύχη και χιόνια άγνωρίστα ως τώρα, και
το καλοκαίρι μας έσημειώθη με την
πρωτοφανή αυτήν ζέστην, που έμοιαζε
με θεομηνίαν. Λέγουν ότι έφέτος δεν έ-
σχηματίσθη «παχόφραγμα» εις την πο-
λικήν θάλασσαν και εις τοῦτο αποδίδουν
την θερμότητα του θερούς. Φαίνεται όμως
ότι οι αποδίδοντες την καιρικὴν άνωμα-
λίαν εις τον περισινόν κομήτην του Χά-
λεϋ δεν έχουν άδικον. Αυτό το τέρας
που μάς έπλησίασε τόσον, θάνεσάτωσε
την γήινην ατμόσφαιραν και θά έκαμε
τον καιρόν μας να τρελλάθ'η... Θά έ-
λεγε κανείς ότι ο άδέξιός Υπερίων δδη-
γεί πάλιν το άρμα του Φοίβου, και το
πηγαίνει τότε πολύ ύψηλά και τότε πο-
λύ χαμηλά... “Αλλ' ως έλπίζωμεν, ότι
ή έπίδρασις του κομήτου δεν θα έπε-
καθ'η και εις το έπόμενον έτος και ότι
τά βάσανά μας θά τελειώσουν έως έδώ.
Και έπιτέλους ως μήν έίμεθα δυσάρεστη-
μένοι. “Εξήραμεν μίαν ήμέραν έξαιρετικήν
εις όλον τον αιώνα. Και θά έχωμεν να
διηγούμεθα εις τούς απογόνους μας!...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

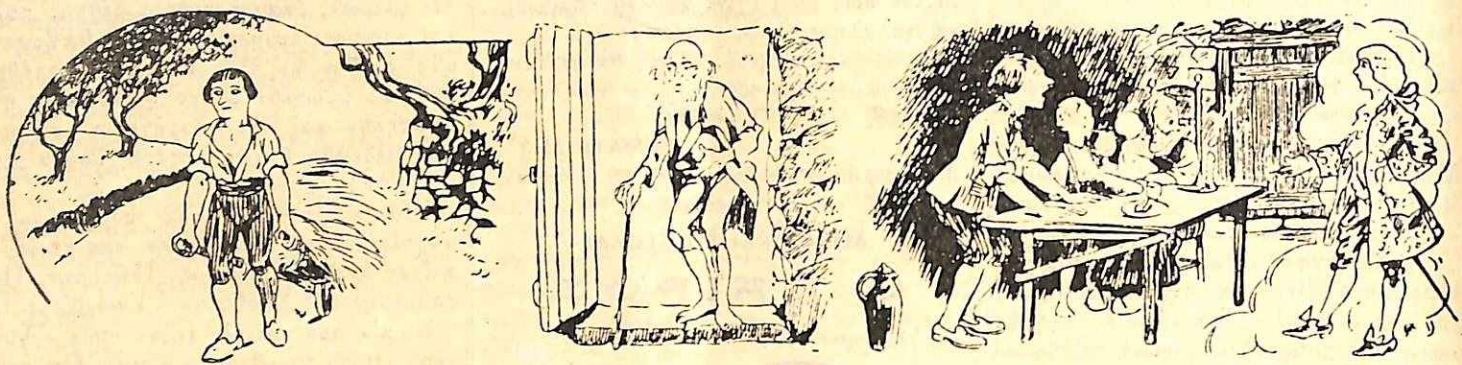
Υ. Γ.—Μία έφημερίς, ή όποία δη-
μοσιεύει καθημερινώς, υπό τον τίτλον
«Ο διήλογος της ήμέρας», έν έπίκαι-
ρον άστειον, την ήμέραν της μεγάλης
ζέστης είχε τον εξής διάλογον:

— Ούφ!...

— Πούφ!...

Φ.

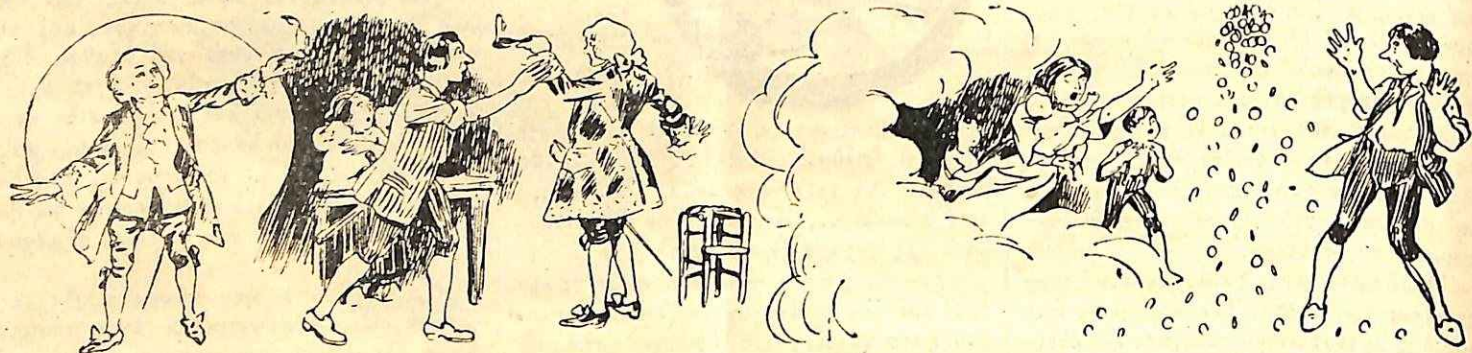
ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ [ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

«Ο Νάσος ήτο πτωχός γεωργός, πού μόλις και μετά βίας κατόρθωνε νά τρέφῃ τήν οἰκογένειάν του μέ τὰ προϊόντα τοῦ μικροῦ του ἀγροῦ. Ἦτον ὅμως καλός καί εὐσπλαχνός καί ποτέ ζητιάνος δέν κτυποῦσε τήν πόρτα του, χωρὶς νά πάρῃ ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμί.

Μιά μέρα, ἐνῷ ὁ Νάσος ἐ-
τρωγε μέ τή γυναῖκά του καί τὰ
παιδιά του, μπήκε στο σπίτι ἕ-
νας πτωχός γέρος, σκυφτός καί
ταπεινός, καί ζήτησε φιλοξενία.
«Ο γεωργός τόν δέχθηκε ἀμέσως,

τόν κάθισε στό τραπέζι καί τοῦ ἔδωκε νά φάγῃ ἀπ' ὅλα. Ἀμα
ὁ γέρος ἐγόστασε, σηκώθηκε ἔξαφνα, ἴσωσε τό στήν του
καί παρουσιάσθη στό ἐκπληκτά μάτια τοῦ Νάσου καί τῆς
οἰκογενείας του σάν ἕνα νέο καί εὐμορφό παλληκάρι, ντυ-
μένο μέ λαμπρά φορέματα, πού ἀκτινοβολοῦσαν ἀπό τὰ πο-
λύτιμα πετράδια πού εἶχαν ἐπάνω τους.

«—Τώρα θά λάβῃς, εἶπε στό Νάσο, τή δικαίαν ἀνταμοιβή τῆς φιλοξενίας σου καί τῆς
εὐσπλαχνίας πού ἔδειξες πάντα πρὸς τοὺς δυστυχεῖς. Καί μέ τὰ λόγια αὐτά, ἄρπαξε τό
λύγγο πού ἐφώτιζε τό δωμάτιο καί ἔκαμε νά τόν πλησιάσῃ ὡς ἐν' ἀπὸ τὰ πιάτα τοῦ τα-
βανιοῦ. Τρόμαξε ὁ Νάσος καί κράτησε τό χέρι τοῦ νέου, ἐκείνος ὅμως, γελῶντας, τοῦ εἶπε:
«—Μὴ φοδᾶσαι, ἄφισε με νά κάμω ὅ,τι θέλω καί δέν θά μετανοήσῃς! — Ἐψήλωσε ἀκόμη,
ἐφθασε σχεδόν ὡς τὸ ταβάνι καί ἐπλησίασε τήν φλόγα τοῦ λύγγου στό πάτερο. — Τότε τό

πάτερο ἐσχίσθη, καί ἀπὸ τό ἀνοιγμα ἐκεῖνο,
μπροστά στόν κατάπληκτο Νάσο, ἄρπισε νά πι-
πτη βροχὴ ἀπὸ λίρες, στό γόμα πού ἐσχημάτιζε
τό πάτωμα. «— Μπορεῖς νά τὰ πάρῃς, εἶπε ὁ
δικά σου! — εἶπεν ὁ θαυματουργός νέος, καί ἔγει-
νεν ἄφαντος. (Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Τὴν περασμένη γιορτὴ τοῦ Προφήτ'
Ἡλίας εἴχαμε τὸ πανηγύρι μας.

Γέμισε τὸ σπίτι μας ἀπὸ πανηγυριῶ-
τες, θεῖους καί θεῖες καί ἑαδέλφια μου,
ἀπὸ τὰ χωριά τῆς μητέρας μου καί κυ-
ραράνας.

Ἀπ' τοὺς πολλοὺς ξενοχωριῖτες, τὰ
λαλοῦμενα καί τοὺς χοροὺς, παλάθωσε
γιατὶ δυὸ μέρες τὸ ἥσυχο χωριό μας καί
ἐμοῖαζε σάν νά ἐξολογιαστικῇ σὲ μιά κα-
κὴ ὥρα, μακρὰ ἀπὸ μᾶς, φρόνιμος καί
μετρημένος νοικοκύρης.

Στὸ σπίτι μας ἀσήκωτα τὰ τραπέζια
στήν αὐλὴ ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ, ἀποκάτω
ἀπ' τὴ συκαμινιά, σὰ σὲ γάμο.

Τὴν ὑστερινὴ βραδεῖά, ὅτ' εἴχαμε ἀπο-
φάγει καί ἐκεῖ πού κούρνιζαν οἱ γύφτοι
τὰ βιολιά νά πάρουν τὸ «Κοιμᾶτ' ἡ κα-
πετάνισσα» :

— Σταθῆτε, καίμενοι, φωνάζει ὁ πα-
τέρας μου, ἐσεῖς μέ τὰ τραγούδια καί
τοὺς χοροὺς δὲ μᾶς ἀφήκατε νά πούμε

καί ἄνα λόγο μέ τοὺς δικούς μας* μᾶς
σηκώσατε τὸ μυαλό. Καί γυρίζοντας
πρὸς τὰς θεῖες μου :

— Γιὰ πέτε μας τώρα, νυχάδες μου
καί ξαδέφρες μου, λέγει, πῶς σᾶς φά-
νηκε τὸ πανηγύρι μας. Ἐσὺ νὰ μᾶς πῆς,
Νίτσα, πού πρώτη φορὰ μᾶς ἔρχεσαι
ἐδῶ παντρεμένη καί τὰ λὲς λίγο σιτα-
ράτα καί ἑάστερα.

— Ὅχι καί καλλίτερο τὸ πανηγύρι
σας, ξαδέφρες, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ θεῖα Νί-
τσα* μοναχὰ πῶς κρύβουν αἱ χωριανές
σας τὰ χρόνια τους στὸ χορό.

— Γιάτῃ ; πῶς ;

— Νά : τριαντάρες γυναῖκες, ἀντὶ
νὰ ῥμπούν μπροστά μου στὸ χορό, ἤρθαν
καί μοῦ ἐπίασαν τὸ ζερβὶ μου τὸ χέρι
σάν νά ἤμουν ἐγὼ σαραντάρα.

— Σ' ἐτίμησαν, καίμενη, γιατί ἤσουν
ξενοχωριτισσα καί νίνυφη καί ἤθελαν νά
σὲ βάλουν τὸ γρηγορώτερο νά σύρῃς τὸ
χορό.

— Ἀς τὸ παραδεχθῶ καί αὐτό, μὰ
εἶνε καί ζηλιάρες, γιατί, ὅταν τραβοῦσα
τὸ χορό καί μοῦ τραγοῦδῃς στὸ γύρισμα

ὁ Σβόλος, ὁ χωριανός μου γύφτος, τό :
Ἐσένα ποῖσαι, μάτια μου, βασίλισσα νά γένῃς
καί στὸ θροῖνὶ νά κάθῃσαι τὲς ὁμορφες νὰ
[κρῆνης,

τὲς ἄκουσα πού ψιθύριζαν : — Γιὰ δὲς
τόν παληόγυφτο, τὰ καλὰ τραγούδια τὰ
φυλάει γιὰ τὲς χωριανές του.

— Ἀλήθεια πού σ' ἀξίζει τὸ τραγοῦ-
δι, μὰ καί οἱ γύφτοι ἔχουν τοὺς διαδόλους
τους. Γιὰ πέτε μου τώρα ὅλες σας, τί
χοροὺς τραβήξατε στὸ χοροστάσι ;

— Ἐγὼ «τῆς Κυραγιαννακίνας».

— Ἀρματολίκικο χορὸ διάλεξες.

— Ἐγὼ «τῆς Λεμονιάς» καί στὸ γύ-
ρισμα «τῆς Σιαναρῖνας».

— Αὐτὸς εἶνε λίγο παιγνιδιάρικος.

— Ἐγὼ γόρεψα «τοῦ Κίτσου ἡ μάννα».

— Οὐρ ! πολλὰ γυρίσματα ἔχει. Κα-
τάλαβα, εἶσαι ξεσκλισμένη στὸ χορό.

— Ἐγὼ πῆρα «τῆς Κυραγιαννοῦλας».

— Καινούργιος χορὸς αὐτὸς στὸν τό-
πο μας, θά πῇ πῶς δὲ σ' ἀρέσουν τὰ
σκουριασμένα.

— Ἐγὼ πῆρα ἀρχή-ἀρχή τὸ συρτό,
θεῖε, λέγει μιά ξαδέλφη μου.

— Ἔτσι εἶνε. Στὰ χρόνια σου κουρά-
ζουν οἱ στρωτοί, δέν κρατιοῦνται τὰ πό-
δια στὴν ἀρχήτα τοῦ ντεριοῦ, βιάζονται.

— Ἐγὼ ἔσυρα τὸν Ἀρβανίτικο, λέ-
γει ἕνας ξαδέλφος μου.

— Ἀμ ! αὐτὸς θέλει φουστανέλλα
καί τσαρούχι γιὰ νά ταιριάξῃ.

— Ἐγὼ γόρεψα τὸν Καλαματιανό,
λέγει ὁ ἄλλος.

— Πιὸ μακρύτερη φουστανέλλα ! Δὲ
μοῦ λὲς καί σύ, Νίκο, ρωτᾷ γυρίζοντας
ὡς ἕνα μικρὸν-ξαδέλφο μου, συνομήλικο
τοῦ ἀδερφοῦ μου τοῦ Κώστα, ποῖον χο-
ρὸ πῆρες ;

— Ἀκούς, θεῖε ; πετιέται καί λέγει
ἡ ἀδελφή του* ἤθελε νά χορέψῃ τὸ «πῶς
στουμπίζουν τὸ πιπέρι» σάν νά ἦταν ἁ-
ποκρῆς γιὰ νά μᾶς ντροπιάσῃ, γιατί
θύμωσες πού τοῦ ἤρθε ἡ ἀράδα νά χορέ-
ψῃ, στὰ σχολάσματα* καί ἂν δέν τὸν φο-
βέριζα πῶς θά τὸν ἀφίναμε μοναχό, θά
τὸν γόρευε καί ὅλας.

— Σάν τοὺς χορέψατε ὅλους τοὺς
χοροὺς ἐσεῖς, ποῖον θά ἔπαρνα ἐγὼ ;
ἀπαντᾷ ὁ Νίκος* δέν ἀπόμεινε ἄλλος.

— Γιὰ πέ μας τώρα, Νίκο, τὸν ῥω-
τάει ὁ πατέρας του, τὸ χωριὸ τοῦ Κώ-
στα εἶνε καλλίτερο ἢ τὸ δικό μας ; Ὁ
Κώστας σὲ γύρισε ὡς ὅλο τὸ χωριὸ του,
στὲς ἐξοχές, στοὺς κήπους, στὰ ξωκ-
κλήσια, στὸ σχολεῖο του, στὰ γεφύρια,
στὸ καμπαναριό, παντοῦ* πού σᾶς χά-

ναμε πού σᾶς βρῖσκαμε, μαζὺ εἴσαστε.
— Δὲν τ' ἄρесе τὸ χωριό μου, θεῖε,
λέγει ὁ Κώστας* ὅλο τὸ δικό σας παί-
νευε.

— Ἀμ ὁ γύφτος, λέγει γελῶντας
ὁ θεῖός μου, ἂν δέν παινέσῃ τὸ καλύδι
του, θά πέσῃ νά τὸν πλακώσῃ* καί δὲ
μᾶς λὲς, σὲ τί εἶνε κατηγορημένο τὸ
χωριὸ τοῦ Κώστα ;

— Νά, λέγει ὁ Νίκος, τὸ δικό μας
εἶνε μεγαλύτερο ἀπὸ τοῦτο.

— Δὲ βάζεις καί πόσα γυρτοκάλυθα
ἔχετε σὲς στὸ χωριό σας ; ἀπαντᾷ ὁ
Κώστας.

— Μπράβο, Κώστα, τοῦ λέγει ὁ
θεῖός μου, γι' αὐτὸ μᾶς ἔμαθαν νά χο-
ρεῦωμε τὸ μισὸ τὸ χρόνο οἱ γύφτοι.

— Ἐμεῖς ἔχομε μεγάλο μεσογυρι
καί τρία πλατάνια, λέγει ὁ Νίκος.

— Ἐμεῖς ἔχομε ἕνα πλάτανο καί καλὸ,
τόσο μεγάλο πού τοὺς βάνει τοὺς δικούς
σας καί τοὺς τρεῖς στὸν ἀπλόγυρό του.

— Ἐμεῖς ἔχομε μεγάλο καί καινούρ-
γιο σχολεῖο.

— Ἐμεῖς ἔχομε δάσκαλο πού στέλ-
νει παιδιά στὴν τρίτη Γυμνασίου* ὁ δι-
κός σας ἔστειλε κανένα ;

— Τὸ δικό μας τὸ χωριὸ εἶνε ἀνοι-
κτὸ καταρραχίς, καί τὸ δικό σας κλει-
σμένο μέσα στὰ βέρματα.

— Γι' αὐτὸ ἐμεῖς ἔχομε νερά καί κή-
πους στὸ χωριό μας, ἐσεῖς δέν ἔχετε.

Εἶδες πόσα λουλούδια καί δένδρα ἔχομε ;
— Ἐμεῖς ἔχομε γιαντὸ στὸ χωριό
μας.

— Ἐμεῖς δέν ἀρρωσταίνουμε.

— Ἐμεῖς ἔχομε καλὰ σπίτια, ἐσεῖς
ἔχετε παλῆ* νὰ καί τοῦτο τὸ δικό σας,
ὡς εἶνε καί μεγάλο, παλῆ εἶνε* εἶδες τὸ δι-
κό μου ; εἶνε καινούργιο, λέγει ὁ Νίκος.

— Ἐμεῖς ἔχομε στὸ χωριό μας, Κώ-
στα, λέγει ὁ θεῖός μου καί τρία γαι-
δούρια* ἐσεῖς δέν ἔχετε κανένα. Τρία
δὲν ἔχομε, Νίκο ;

— Ὅχι, δυὸ μοναχὰ ἔχομε, πατέ-
ρα, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος* ἕνα τοῦ μυλωνᾶ
καί ἕνα τοῦ σαμαρά.

— Πῶς ; τοῦ λέγει ὁ πατέρας του,
ἔχομε καί ἀκόμα ἕνα, λίγο μικρότερο*
ἤρθε καί ὅλας ἐδῶ στὸ πανηγύρι καί κα-
τηγοράει τὸ σπίτι πού τὸ φιλεῦουν καί
παίναί τὸ δικό του σάν νά ἦταν ἡ Ἀ-
γία Σοφία.

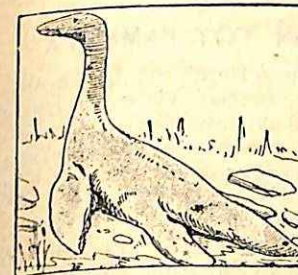
— Ἀς εἶνε, ξαδέλφε, λέγει ὁ πατέ-
ρας μου, ἐγὼ τὰ χαίρομαι τὰ παιδιά ν'
ἀγαποῦν τὰ σπίτια τους καί τὴν πατρίδα
τους, μὴν τὸ βρίζῃς ἐστὶ τὸ παιδί.

Ὁ Νίκος ντροπιασμένος κρύφτηκε
ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, σάν κατὶ νὰ
τοῦ ἔπεσε καί ἔσκυψε νά τὸ δρῇ. Καί ἂν
δὲν φώναζε ὁ πατέρας μου ν' ἀρχίσουν
τὰ βιολιά, ποῖος ξέρει πόσο θά κάθονταν
ἀκόμα κρυμμένος...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

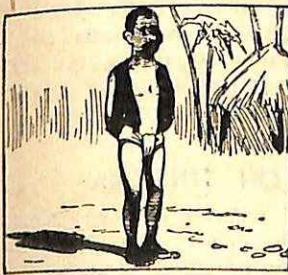
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Προϊστορικὸν ζῶον

Ἰδοὺ καί
ἄλλο προϊστο-
ρικὸν ζῶον.
Εἶνε τὸ λεγό-
μενον «Ple-
siosaurus» ἢ
μακρόλαιμος
ἄρως. Τὸ ζῶον
τοῦτο ἐξοῦσεν
εἰς τὸ νερόν καί ἐφθανε τὸ ἀνάστημα
μιάς μεγάλης σημερινῆς φαλαίνης. Ὁ
σκελετός του ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως εἰς
ἐν ἀνθρακωρεῖον τῆς Νορβηγίας.

Οἱ λευκοὶ Μαῦροι

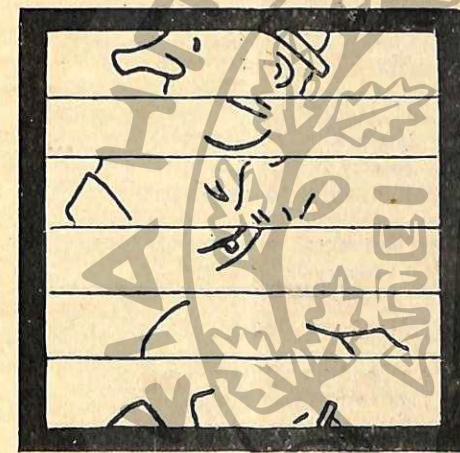

ποῦ τοὺς δίδει μίαν πολὺ περιεργὸν ὀ-

Οἱ ἰθαγενεῖς
τοῦ Basuto-
Land ἔχουν
τὴν συνήθειαν
νὰ ἀσπρίζουν
μερικὰ μέρη
τοῦ σώματός
των μέ στροῦμα
λευκοῦ χρώ-
ματος, πρᾶγμα

φιν. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ ἕνα τῶν
Μαύρων αὐτῶν, μασκαρευμένον τοιοῦτο-
τρόπως.

Χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως

Κόψατε τὰς ἑξ ταινίας, τὰς εὗρισκο-
μένας ἐντὸς τοῦ τετραγώνου, καί συν-
ενώσατέ τας, συναρμολογήσατέ τας οὕτω
πως, ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἕν χωρικὸν πρό-
σωπον.

Ἡ λύσις θά δημοσιευθῇ εἰς τὸ προ-
σεχές.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

[Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρως]

ΝΟΣ	ΓΕ	ΜΗ	ΔΟΡ
ΚΑ	Α	ΛΑΣ	ΠΙ
Ο	ΠΟΣ	ΚΑΣ	ΛΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλ-
λαβαί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνό-
ματα πέντε τετραπύδων ζώων.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας, τὰς Ἑπαρχίας καί τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν
μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολήν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἕνα δε-
κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁ-
λων τῶν λύτων θά δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ
τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θά ποτελεσθῇ, θά ἐγγρά-
φωμεν καί πάλιν διὰ κλήρον μερικὸς λύτας
ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Δύσεις τοῦ Παίγνιου τοῦ 36ου φ.

Ποσειδών, Οὐρανός, Κρόνος, Ἀφρο-
δίτη.

Ἐλλείπει γώρου, αἱ Ἐγκρίσεις διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δαφροστεφανωμένη Ἐλληνοπούλα, κ. (Α.Μ.) Γαλαζοαίματος Φίφτυ Τοῦ, κ. (Φ.Α.) Δούκισσα τοῦ Φαλήρου, κ. (Α.Ν.) Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν, κ. (Σ.Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Υἱὸς τοῦ Σατανᾶ (0) μὲ Βασιλέα τῶν Βαλκανίων, Ροδοπαῖον Ἐλληνοπούλαν, Ἡχὸ τῆς Καρδιάς, Συλφίδα, Μιμῶζαν — ἡ Νέλκε (0) μὲ Πόθον τῆς Κρήτης, Παπαγάλον τοῦ Τσάρου, Καμάρι τῶν Γορέων, Πλοιάρχον Νέμον, Λιμένα τῆς Ἐντυχίας, Βιθυνὴν Ἐλληνοπούλαν — ἡ Κυκλαμιά (0) μὲ Ἐλληνίδα ἐν Λωζάνῃ, Ἐδελβαῖς, Μαῦρα Μάνια, Μιμῶζαν, Ἡχὸ τῆς Καρδιάς, Κρανὴν Νίκης, Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων — ὁ Γαλαζοαίματος Φίφτυ - Τοῦ (0) μὲ Μασκώτ, Ἀμαρυλλίδα, Κερκυραϊκὴν Αὔραν — τὸ Χρυσὸ Παγῶνι (0) μὲ Ἀεροναυτοπούλαν, Μασκώτ, Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Παπαγάλον τοῦ Τσάρου, Ζαγίρην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ξενιτεμένην Σικιντιάδα (ἔστειλα ἑλπίσω νὰ τὴν ἐλαβες.) Νικόλαον Χ. (τόμον ἔστειλα.) Ν. Β. Σαμ. (ἔλφθη τὸ ψευδοδέλτιον) Ἐλένην Ἀν. Δαλ. (λυσόχαρτον ἔστειλα) τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις εἶνε ἐλευθερον καὶ πρέπει νὰ στείλῃς 1 φρ. διὰ νὰ σοὺ ἐγκριθῇ διὰ τὰ ἄλλα σὲ πληροφροῖ ὁ Ὁδηγός.) Πολικὸν Ἀστέρα (ἔχει καλὸς εὐχαριστῶ) Ἡχὸ τῆς Καρδιάς (θὰ τὸ διορθώσω) Αὔραν τοῦ Ἐνδρίπου (πρέπει νὰ στείλῃς τὰς λύσεις γραμμένας εἰς λυσόχαρτον, μὲ τὴν σημείωσιν «συμπληρωματικόν») Δρόσον τῆς Προίτας (ἤλαζε τὸ προσωπικόν μου, ἀλλὰ δὲν ἔγειναν ἔκτοτε πολλὰ Κυριακὰ διὰ νὰ τὸ γνωρίσετε) νὰ ἰδοῦμε εἰς τὸ μέλλον.) Φῶτον Τσαβέλλαν (εἰμπορεῖς νὰ ἐκλέξης ἐν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα, τῶν ὁποίων δημοσιεύω ἀγγελίας, ἔγε ὑπ' ὄψιν σου καὶ τὸ ἀριστον Δραγέτσιον) Ἀλέξανδρον Μανροκορδάτον (αἱ πληροφορίες σου δὲν εἶνε ἀκριβεῖς) Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (περαστικὰ τοῦ πατέρα σου, εἶδα ὅτι ἐπῆγες νὰ κάμῃς τὸ «τέχνασμα» κ' ἔσπασες τὸ ποτήρι μὲ πρὸς σε) Μικρόν Ἡρώα (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, ναῦται καὶ νὰ μὴν ξέρουν κολύμβη; περιέργον μου φαίνεται!) Σταγὸνα Δρόσον (ὥρασιότατ' ἡ περιγραφή τῆς πανηγύρεως τοῦ χωρίου) Ἐθνικὸν Πόθον (περιμένω) Ἀεροναυτοπούλαν (διόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐρωτήσεις σου, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀκόμη τίποτε ὀρισμένον νὰ σοὺ ἀπαντήσω) Ὁ Δάλιαν (κ' ἐγὼ δὲν ἤθελν ἀκριβῶς τί σημαίνει ἡ λέξις «κουρσοῦμια» ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸ λαϊκὸν ἐκεῖνο αἶνιγμα ὑποθέτω ὅτι εἶνε στολίδι, γάνθρος, κάτι τέτοιο) Γενναϊόφυλον Ἐλληνίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἑλπίσω, ὅταν ξανάλλῃς, νὰ σὲ ἰδῶ) Κρητικοπούλαν (κ' ἐγὼ συμφωνῶ κάτι ποῦ ἀρέσει κ' εὐχαριστεῖ γενικῶς, δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἀξίαν του ἡ ἀληθεῖς ὅμως εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸ κομμάτι αὐτὸ λείπει κάπως ἡ πρωτοτυπία) Κερκυραϊκὴ Αὔρα (σοὺ εἶχα ἀπαντήσῃ πρὶν λάβω τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν, περιττὸν λοιπὸν νὰ σοὺ εἰπω τίποτε, διότι ἐπέσειθες περὶ τῆς ἀγάπης μου) Ἐθνικὸν Ἀδβαρον (ἔστειλα) Μυσικὸν (πολὺ καλὸς ὁ βαθμὸς σου, σὲ συγχαίρω, πότε δὲν σοὺ ἀπήντησα καὶ εἰς τί;) Στεναγμὸν τῆς Δούλης Ἡπειρόν (ἔχομαι περαστικὰ) Συριανὴν Αὔραν (ποῦ ἡ ἐξοχή τῆς ἔχει δούμιον χιλιάδες δένδρα, φαντασθῆτε λοιπὸν ὁρσῖα καὶ πρασιναδά!) Κουρσάρον τῆς Τζιᾶς (ἔστειλα) Δη-

μόκρον Δωρη. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κυκλαμιά, Ἀφροδίτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Αυγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς

Δύσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομητῶν ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει γὰ ἐσωκλείουσαν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φυλλαδίου, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἶνε, γραμματισμὸν ἀσφαλιστὸν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον αγορασταὶ, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο γράψας τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφῃται τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαρτήτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φυλλὰ καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κτλ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ε', φύλλον πρῶτον ἔ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αὐτόντα.

366. Δεξιόγραφος

Τὸ μὲν πρῶτόν μου, ὦ λῦτα,
Εἶνε γράμμα γαλλικόν,
Τὸ δὲ ἄλλο ἀντωνυμία
Ἐκ τῶν ἀναφορικῶν,
Καὶ τὸ ὅλον εἶνε ὅρος
Ἐκ τῶν... ἀνατολικῶν.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

367. Ἀναγραμματισμὸς

Εἰς τοὺς προσήτας θὰ μ' εὐχῇ
Ὡς, ἔγω ἂν μαρτίης
Κι' ἀρχαῖος ἦρω θὰ γενῶ
Ἄν μὴ ἀναγραμματίσῃς.

*Εστάλη ὑπὸ Ἡλέκτρας Π. Ἰωαννίδου

368. Αἶνιγμα

Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἑξ στοιχεῖα
Καὶ εἶμαι τῆς Ἑλλάδος ἐπικρύβη.
Στὰ τρεῖς γραμματὰ μου πρὸς τὸ τέλος
Τοῦ σώματός σου βλέπεις μικρὸν μέλος.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κερατοῦ τῆς Ἀμαλθείας

369. Δημῶδες Αἶνιγμα διὰ Γρίφου

2 ἄλλο Γάλλον ἢ ζοῦν ἐκεῖ κῆρα Μάριος ἄρον ἦ.

Λυομένου τοῦ Γρίφου νὰ λυθῇ καὶ τὸ δι' αὐτοῦ ἐκφραζόμενον Δημῶδες Αἶνιγμα.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰδηρίου

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΑΙ

Τῇ ἑορτάσῃ Ἄνρα τῆς Εὐρίπου εὐχομαι ἔτη πολλά. — Πολικὸς Ἀσὴρ.

Ζητῶ διευθύνσεις Ὑπεραριστοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ὀρειομένης Ἐλευθερίας, Χαιρετὸν Συριανὰν. — Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας, Ἀρχηγός, Ἐθνικὸν Συνδρασμὸν διὰ τὸ Δημιουργισμὸν 1911. Δημητρίον Χρ. Παπαδημητρίου, Ξενοδοχείον ἡ «Ἀκτὴ» Λουτράκιον. — (1Α', 120)

Τῇ φιλότατ' Δουκίσσῃ τοῦ Δάνταιν καὶ Γλυκεῖᾳ Ἐλιδί, εὐχομαι ἔτη πολλά. Κερκυραϊκὴ Αὔρα. (1Α', 121)

Ζητῶ ἀπειράκεις συγγνώμην παρ' ὅσων ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν καθυστέρησα τετράδια Μ. Μυστικῶν. — Κερκυραϊκὴ Αὔρα.

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ, παραδύσω καλῶς ἄλλοτερον τετράδιον μὲ ἑνα τόμον τῆς Διαπλάσεως ἀξίας δραχμῆς κατ' ἀρέσκειαν. Προθεσμία 15 Ὀκτωβρίου. — Εἰλικρινὴς Φιλία. (1Α', 124)

Θερμῶς εὐχαριστῶ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ ἑκαστομένου συλλόγου «Δόξα» διὰ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς. — Δούκισσα τοῦ Δάνταιν. (1Α', 124)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικὸν δελταρίον τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀναγνωστικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταφραστικὰς προγράμματα τοῦ ὁγδοῦ Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ ναυοπισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας», «Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 1 καὶ τοῦ Ἐμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρά, 68 — Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 36 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 305]

ΑΘΗΝΑΙ: Εὐγενία Λαμπραδίου, Π. 1. Χατρήδης, Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Θαλασσία Λύρα, Γ. Α. Μαυρίδης, Ἑλληνικὴ Μάντζαρη, Καίτη Ν. Τζαυτοπούλου, Δημ. Μαγ. Γιαννουλάκης, Κομνητοκουνάκης, Δημητ. Α. Πετσαλῆς, Καλλιόπη Νικολάου, Βηθέλεμ Χρ. Δημητρίου, Εὐαγγελία Ν. Ἀποστολίδου, Καίτη Ταυφλάκου, Ἀθ. Β. Σάκνικας, Παρυσενή Στ. Ματαρά, Νικ. Α. Κομνηνός, Δημ. Η. Παπαγιάννης, Γ. Ε. Στεφανίδης, Χαρ. Σούλης, Γεώργ. Π. Ρογδόπουλος, «Ἐνας χωρὶς ὁποιοῦν».

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Νικολόπουλος, Εὐαγγέλιος Σ. Σουλῆς, Ἀλέξανδρος Π. Δευτεράιου, Εὐαγγελία Γ. Κονζατοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Μαυθαλινὴ Μαζερῆ. ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ: Νικόλαος Π. Παπαϊωάννου. ΖΑΚΥΝΘΟΣ: Ι. Κ. Ξανθός. ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Α. Νικολοπούλου (35) Εἰρήνη Α. Νικολοπούλου (35), Μαρία Νικολοπούλου, Μιμῶζα Ἀλ. Μαυρίδης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπυρ. Μπουζάγας, Ν. Α. Καζολίης. ΚΗΦΗΣΙΑΣ: Κωνσταντ. Ι. Βιτιάδης. ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Μιχ. Α. Τρίκας, Ι. Ἀναστασόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Κωνστ. Ζ. Μητσάκης. ΛΑΥΡΙΟΥ: Γ. Κ. Γιαννιόπουλος, Ἰω. Παναγιωτοπούλου.

ΛΙΜΝΗΣ: Εὐαγ. Στ. Χαρίτων, Ἰωάν. Στ. Χαρίτων, Γε. Γ. Παπαγεωργίου, Βασ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἰωάν. Α. Μαργαλιώτης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μαρία Καζακοπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Καίτη Γεωργακοπούλου, Α. Α. Ἀθανασίου, Μαρία Χρηστὴ Λουσιώτη (35, 36), Κ. Ι. Φαρακίδης, Λιλιὰ Α. Ἀθανασίου, Μαρία Ν. Ἀεροναυτοπούλου.

ΠΥΡΓΟΥ: Βασ. Ν. Λαμπάκης.

ΣΥΡΟΥ: Ἀργυρή Α. Σπουργίτου, Ἰω. Ἐμ. Πατσῆς.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΝΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Β. Κ. Βασιλειάδης. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλτου.

ΒΕΛΓΑΣ: Ναυτάκι τοῦ Ἀβερῶφ.

ΖΙΦΤΑΣ: Ἀνδρεῖν Ν. Τρίπου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Μπουσνέλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰωάννη Γ. Τσαβέλλα (35), Α. Κ. Ἀσπῆς (35).

ΚΥΔΑΡΕΩΝ: Βασιλὴ Νταμντοῦνη (35), Τῆς Δύσεως τὸ Ροδόζωον (35).

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Μυτιληναῖον Πρωτοπαλλήκαρο, Κερκυραϊκὴ Αὔρα, Ἀδάμ Α. Ἰωαννίδης, Ἀπὸ Σβώδης, Μαρία Δημητριάδου, (32, 33, 34, 35).

ΛΑΜΠΟΒΟΥ: Ἀρ. Ζάπτας (35).

ΣΜΥΡΝΗΣ: Στέλλα Θ. Νικολαΐδου (35).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρόνων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΒΑΣΙΛ. Ν. ΛΑΜΠΙΔΗΣ ἐν Πύργῳ καὶ Γ. Α. ΜΑΥΡΙΔΗΣ ὁδὸς Σπουδαίων Τριζοῦνη 37Α ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἑξήμισιν, ὁ δὲ δεύτερος διὰ μίαν τριμηνίαν. Ἀμφοτέροι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου. Πλεονάζουν δρ. 0,70 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.